

IX – X.

Hervay Gizella: Zsoltár

én ember vagyok magyar és Európa
hiába szaggatták szét szilánkokra
hiába tiltjátok meg hogy szeressek
siratót kiáltok hogy belereszket
az ég s a föld kettéhasad a tányér
a vasárnapi asztalon - mindenki igazáért
jöttem és addig élek míg szabadon szerethetek
értem jönnek a havasok kékszemű tengerek
szemem helyén szilva szájam helyén szőlő
amíg az igazság otthonunkban felnő
addig tanulunk járni amíg hazaérünk
velünk jár a gyermek aki meghalt értünk
aki nincs de élő mert akarjuk mert gyermek
nélküle nem lehet szeretni a szerelmet
nélküle hazátlan minden vár minden város
árva a falevél a lelkünk is sáros
érte támadunk fel minden hétfőn újra
övé az ég s a föld minden országútja
minden vizespohár a kezében koccan
minden boldog magzat rá gondol ha moccan
kezeből támad a szél szeméből hull az eső
lábnyomában virág világ árvája ő
a dagasztóteknő neki szül kenyeret
szemével szeressen az aki megszeret